

Het Dansende Meisje

Ik werd door een zacht geroffel uit mijn slaap gehaald. Ik was al bij bewustzijn, maar met mijn ogen nog niet open, toen het geluid steeds luider werd en tenslotte uitmondde in een stampend lawaai op het dak. Nog versuft, maar met een groeiend gevoel van blijdschap hoorde ik de regenbui aan. Ik stond op en sloop naar het raam. Het gordijn was al open geschoven, en ik aanschouwde een van mijn favoriete weersomstandigheden: een strenge regenbui, een ware plensbui die de omgeving in een grijze, mistige tint hulde. Voorbij het tuintje kon ik bijna niets onderscheiden; een vaag licht uit de ramen van de andere vleugels van het hospitaal en een rookwolk die danste over de daken. Mijn uitzicht was gehuld in een gordijn van doorzichtige zijde. Kleur en vorm vallen dan gedeeltelijke of geheel weg, en wat overblijft is de kern die zich ondanks de bui dapper overeind houdt.

Het was ongeveer half zes in de ochtend, toen de regen ophield. De indigo nacht heerste nog, maar niet lang daarna kondigde de zon zich aan en de huizen aan de westenkant van de horizon vuurden oranje en rood. Nu glinsterden de kleuren van de bloemen en boompjes in het tuintje, terwijl er nog druppeltjes als glinsterende diamantjes van de blaadjes vielen.

Drup, drup, tap, tap, klonk het van het dak. Ik stond voor het raam en staarde half verzonken in gedachten door het glas naar buiten. Ik hoorde daardoor het zacht geneurie vanuit de nog schemerige tuin niet echt op. Het moet zijn begonnen toen de zon zich opgewerkt had net boven het dak van een gebouw op oost, en het hemelplafond een lichtere tint had aangenomen terwijl de regenwolken wegzwommen als enorme walvissen: dik, bobbelig en grijsig wit, met een rode streep op de buik. En terwijl ik in gedachten die wolken volgde, merkte ik niet direct de gestalte op die al neuriënd in de tuin danste.

Toen ik haar in de gaten kreeg, schrok ik eerst niet; dat kwam pas toen ik besepte hoe ongewoon het tafereel was. Het leek op een Oosters meisje met lang gitzwart haar en gestoken in gele, traditionele kleding. Haar armen waren ongewoon lang, en haar haren waren niet nat van de regen want die volgden soepel de bewegingen van haar hoofd. Ze danste met een blote buik, zo soepel als een slangenlijf. Om haar nek had ze een dunne gele sjaal waarvan de twee uiteinden zweefden op de maat van haar stappen in de lucht, surrealistisch en toch zo sereen. Ze danste kringetjes, begeleid door het nadruppelen op het dak, en haar eigen geneurie. Dat klonk als cha-hah-chma-mah-chama-hah! Op sommige momenten draaide ze een rondje, waarbij haar rok opzwaaide en ik een blik kon werpen op haar ranke benen en haar naar achteren gedraaide voeten.

Ze had niet door dat ze bespied werd, of misschien bekommerde zij zich daar niet om. Er was iets magisch aan haar; een aantrekkingskracht die mij intrigeerde. Net als een kunstwerk dat je van een afstand bekijkt in een poging om de boodschap die de schilder er in heeft verwerkt, te begrijpen. Er was iets in het beeld van het dansende meisje dat ik moest begrijpen. Het was duidelijk te zien aan haar naar achteren gedraaide voeten dat iets hier fout zat. Ze was niet van deze wereld, deze *dandelion girl*. En ik betreurde het dat toen de zon zichzelf hoger en hoger trok met behulp van rood en oranje tentakels aan het hemelplafond, het dansende meisje langzaam vervaagde door het licht, samen met haar geneurie. Het orkest van druppels was inmiddels ook tot zwijgen gebracht; weg was het ritmisch drummen op het zinken dak. Toen de

vogels de taak als muzikanten van de natuur overnamen, was het meisje al helemaal verdwenen, volledig vervaagd.

Tijdens het bezoek kwamen vader en moeder langs. Ze kwamen tenminste een keer per dag, vijf dagen per week. Voor de rest waren het gezichtloze verplegers die me verzorgden, en nog minder spraakzame dokters die mij bezochten. Mijn 'cel' was dan ook niet zo bezoekersvriendelijk. Het was een kleine kamer, groot genoeg voor een bed, een laag nachtkastje waar ik nooit goed bij kon komen en een elektronische kast met allerlei knopjes en lichtjes die continue een piepend geluid voortbracht. Voor de rest was er een kleine tafel met een pot plastic bloemen, en een ingelijste foto van een historisch gebouw in de binnenstad. Dan was er de deur die uitkwam op een monotone gang, waarvan de ene kant vol deuren zat zoals de mijne, en de andere kant een hoge balustrade van steen. Mijn raam keek uit op de binnentuin die aan drie kanten werd begrensd door de vleugels van het hospitaal, en aan één kant lag de stad. De stad waar vader en moeder vandaan kwamen... waar ik eens gewoond had... eens...

Ze deden precies zoals de vorige keer. Vader zat met zijn handen in elkaar gevouwen naast mijn bed, en staarde zwijgend naar me. Moeder sprak tegen me, vertelde me over school en thuis en over de burens en de familie, maar niet één keer raakte haar blik mij langer dan een seconde. Kelly was weer niet meegekomen; het was zeker al de vierde keer dat ze haar niet meebrachten. Of misschien wilden ze niet dat ze meekwam. Of had ook Kelly mij verlaten? Nee, dat kan het niet zijn. En met haar jonge leeftijd heeft zij niet te bepalen of ze ergens wilt gaan of niet. Moeder bleef me maar van alles vertellen, behalve datgene wat ik wilde horen. Toen het bezoektje afgelopen was, en ik de familieleden van de andere patiënten de gang hoorde opschuifelen, nam vader me voorzichtig in zijn armen. Hij omhelsde mijn liggende lichaam alsof ik een papieren vlindertje was en kuste mijn voorhoofd. Moeder nam mijn hand in de hare en streelde die, haar blik naar beneden gericht. Uiteindelijk lieten ze los en verlieten de kamer. Een dokter wachtte hen op in de gang. Ik hoorde vragende stemmen, snikkende geluiden, medisch gebrabbel... Daarna werd het stil. Terwijl de laatste echo's van de voetstappen wegstierven, doofden de lichten.

Kelly...

Ik probeerde in het donker haar wenskaart te vinden. Maar ik kon mijn hand niet optillen. Ik kon niet eens met mijn vingers het stukje textiel waarop mijn hand lag, beetpakken. Ik kon het kaartje wel ruiken, heel scherp, de aparte geur ontdekken tussen de typische geur van ontsmettingsmiddelen in mijn kamertje. Ik rook de bloemen die ik in haar bruine haar stopte. Ik rook het gras en zand waarin we rolden. Ik rook haar geur zoals ik haar vroeger kon ruiken, toen we nog samen in één kamer sliepen, in een scheepsbed. Ik boven, en zij onder. En haar geur steeg naar boven, kietelde me, en suste me in slaap. Suste me in slaap... in slaap... in...

Het dansende meisje was er die ochtend niet. Het had niet geregend, misschien daarom. De gloed aan de horizon verbrijzelde de nacht, en mijn stad werd zichtbaar. De gebouwen leken tussen de bomen te zijn ontspoten. Of anders: de bomen hadden zich tussen de gebouwen gemengd. Zoals daar, niet ver van hier, bij een school..., mijn oude school. Omringd door de bomen, dansten wij altijd in koele schaduw, verborgen voor ogen van buitenaf. Ik vraag me af wat mijn vriendinnen nu zouden doen. Het was nog heel vroeg, dus misschien lagen ze nog in hun bed. Ik vroeg me af of zij mij later zouden komen bezoeken. Waarschijnlijk niet.

Had heimwee naar hen. Ze kwamen vroeger wel op bezoek, toen ik nog pas hier lag. Het anders zo stille kamertje zat dan propvol met vriendinnen en vulde zich met hun gepraat en gelach. Maar langzaam vervaagde het geschater en alleen weemoedige blikken bleven over. Uiteindelijk kwamen ze steeds minder, en met steeds minder. De weinigen bleven tenslotte ook weg...en ik lag sindsdien alleen. Slechts het dansende meisje was nu mijn gezelschap, ook al zag ik haar gezicht nooit goed, ook al keek ze me nooit aan, ook al zei ze geen woord tegen me. Misschien was ze zich ook niet bewust van mijn bestaan. Toch voelde ik voor haar, bewonderde haar, hoe vreemd haar voeten ook stonden. Maar nu... nu bleef ook zij weg. Ik voelde mij eenzamer dan ooit...

Kelly was meegekomen! Mijn drie jaar jongere zus. Haar aanwezigheid straalde leven uit, ook al lieten haar ogen anders blijken. Elke beweging die ze maakte was een symfonie die mijn kille hart opwarmde. Ze droeg altijd een heleboel plasticen armbanden en halskettinkjes die tinkelden, elke keer als ze zich maar even voorover boog om mijn wang te kussen. Ik wilde haar omhelzen, maar bleef plat op mijn rug liggen. Vader en moeder hadden elk een hand van mij in de hunne. De een zat links, de ander stond rechts van mij. Ze traanden, hun gekrulde lippen nat van het zout. Toen het belletje ging, wilde ik huilen, maar dat kon ik niet meer. Ze omhelsden me, een voor een. Ik wilde hun tegenhouden als ik daartoe in staat was, maar ze schuifelden de kamer al uit, de gang op. Ik wilde hun achterna gaan, om te kijken hoe ze de gang afliepen. Maar het had geen zin mezelf te vermoeien. Kelly's frisse geur had me al in een slaap gesust... in een diepe... diepe slaap...

“Cha-ah-chma-mah-chama-hah”

Het geneurie klonk luider dan ik het ooit had gehoord. Het deed me zachtjes ontwaken. En als natuurlijk volgde ik de klanken, het constant piepend geluid van dat apparaat naast mijn nachtkastje negerend. Net als elke ochtend gleed ik uit mijn vlees. Ik keek uit het raam, het was nog donker. De ochtendschemering zou gauw komen, maar ik wou het meisje nu zien.

“Cha-ah-chma-mah-chama-hah”

Het was me gelukt om zonder problemen mijn kamer uit te komen, zo ver was ik nog nooit durven gaan. De piepton klonk nu constant en irritant in mijn oor. Ik gleed de gang af naar de trap, op zoek naar een deur die toegang gaf tot het tuintje. Een dokter die gevolgd werd door een stel verpleegsters, spoedde zich in de richting waar ik vandaan kwam. Natuurlijk merkten zij mij niet op. Ik haastte me de trap af naar het tuintje - ik had weinig tijd “cha-hah-chm –, het klonk niet hard genoeg om die irritante piep in mijn oor te dempen.

Ik was er. Het regende lichtjes; net genoeg om alles op de heilige aarde nat te maken. Het gepiep klonk schrill en uitgerekt. Vreemd, ik kon Kelly nog ruiken..., maar zwakjes. Ik gleed het natte gras op – de nattigheid deed me niets – en omhelsde de boom. Om mij heen de drie vleugels van het kille, steriele hospitaal, als een gier met zijn vleugels gebogen. Vele ramen keken neer op het boompje en mij, maar het derde mij niet. Hun lichten waren allemaal gedoofd – op een enkele

na – dus ik had mijn vrijheid. De piep in mijn oor hield opeens op; stilte overdonderde me. Een druppel spatte met kabaal uiteen op een stenen tegel.

Het geroffel van de regen was het enige dat ik nu nog kon horen, en het werd steeds luider en luider, tot het een *stampede* op het dak werd. Het grijs van de regen brak, en kleur werd weer zichtbaar in het tuintje. De bladeren van de boom herleefden en de bloemen deden hetzelfde: hun contrasterende gele en rode kleuren glommen als nooit tevoren. Ik hief mijn armen de lucht in, ving de laatste druppels op en danste rond de boom. De zoete regengeur verdrong alle geuren die ik eerder droeg. Zandgrond mengde zich met water tot een dikke moddersubstantie.

“Cha-hah-chma-mah-chama-hah” neuriede ik, terwijl de ochtendgloed het tuintje overstroomde. Daar achter de ramen waren er nu zeker al hoofden die naar buiten keken. Maar konden zij mij zien? Misschien zag een enkeling mij; misschien merkte die ook mijn voeten op.

“Cha-hah-chma-mah-chama-hah”

Aantal woorden: 1977